

Това което не е било и което неможе да бѣде.

Приказка.

Когато се женѣше баща ми, азъ бѣхъ му деверъ.

Бѣше страшна жега и, като вървѣхме съ свадбата, азъ ожѣднѣхъ много.

Отбихъ се на рѣката да пия, но водата бѣше замръзнала.

Какво да правя?

Свалихъ си главата отъ шията и счупихъ съ нея леда, та се напихъ и се затичахъ бързо да стигна сватбата, която бѣше заминала доста на прѣдъ.

По пътя гледамъ единъ човѣкъ върше жито на едни върби съ една кърава патка и една крива гжска. Сламата падаше долу, а житото оставаше горѣ.

Спрѣхъ се да се чудя на ума на тоя човѣкъ, но той ме погледна и ми рече:

— Що се чудишъ мене, чуди се на тебе, че ти нѣма главата на раменѣтѣ.

Азъ бързо се попилахъ и видохъ, че наистина ми нѣма главата. Дойде ми на ума, че съмъ я оставилъ на леда и се върнахъ бързо тамъ. Гледамъ — мойта глава си направила отъ дърве нозѣ и се пързала по леда. Земахъ си бързо главата, върщамъ се дома, а тукъ нови ядове: Сватбата стигнала въ къщи. Сватбаритѣ пили яли и за менъ не останало ни трошица хлѣбъ.

Качвамъ бързо човаль жито на колата и хайде на воденицата. Отивамъ, питамъ — воденицата я